

het maar in een boek stond kon men immers over alles praten, over alle menselijke aandoeningen.

„Maar... bevredigt u het slot?”

„Bevredigen — hm, dat weet ik niet; maar ik vind het roerend... eh — roerend beschreven, dat wrede spel van háár en zijn smart daarna... Astublieft...” reikte ze nu meteen zijn koffie aan. Zij had vrij rustig gesproken, maar haar hart was al die tijd bezig geweest hetzelfde te kloppen: zijn die bloemen... die bloemen voor mij? zijn ze voor mij... zijn ze voor mij?

Ze stond nu dicht bij hem en ze keken allebei naar de klaprozen op tafel.

„Ik heb een stukje van het veld meegebracht”, zei hij luchtig, het boeket opnemend en haar voorhoudend.

„Voor mij... voor mij?” vroeg ze met een kleur.

„Ja... u houdt toch van bloemen?”

„O ja, ja, natuurlijk, ik dank u wel”, zei ze, de bloemen aannemend, waarbij zijn vingers haar pols raakten. Dit maakte haar half-bedwelmd, zodat ze hulpeloos voor hem stond met de klaprozen in haar hand.

„Ach! een vaas, ik zal ze in een vaas zetten”, mompelde zij en liep dwaas door de kamer heen-en-weer zoekend een vaas, die er niet was. Ze was nu zo verlegen geworden, dat ze niets wist te zeggen. Sprak hij nu maar een brekend woord, een luchtig onverschillig woord, dat een einde maakte aan haar brandend gezicht en haar neergeslagen ogen. Zij durfde niet opkijken.

Maar hij sprak niet. Met een stille glimlach zat hij naar haar te zien, zich rustig en sterk voelend nu zij zo hulpeloos-verlegen was en genietend, omdat hij dit zijn werk wist. En hij zei niets om dit genot niet te verbreken.

Radeloos hief ze nu schuw en heel even haar ogleleden op: „ik zal ze boven brengen op mijn zitkamer...”

Hij zag haar aan met een klein, gelukkig spottend lachje en pruilde: „dan kan ik niet eens zien, waar u mijn cadeau zet...”

„O jawel, jawel”, haastte Suze niet-wetend wat ze zei, te blij dat hij tenminste sprak en de vreselijke toestand opgeheven was, „gaat u maar even mee”.

In het kamertje ging Suze hem voor en schikte de bloemen in een St. Lukas-vaas, die op een laag zuiltje stond.

„Wat kleuren ze hier mooi, kijk es, kijk es”, riep zij zich omkerend naar Eckstein, die dromerig in de deur leunde. In dit kleine room-witte kamertje met de gouden zonneflitsen op het verguldsel der meubelranden voelde hij zich-zelve als een lelike zwarte vlek. Toen Suze sprak kwam hij voorzichtig naderbij en, langs de smalle goud-gelijste spiegel tredend, zag hij zich weer als een somber zwart in al dit zachte wit.

Zij strekte haar armen naar hem toe: „zijn ze niet mooi! ik dank u — ik dank u... wèl”.

Hij greep haar handen vast, zo vast of ze nooit meer los zouden komen.

Ach hier! hier was alles een droom, hier moesten hun handen elkaar omvatten, hun ogen elkaar vinden, hun zielen elkander indrinken. Hij moest haar tot zich trekken en zij, machteloos geworden in zijn sidderende sterke armen zijn kus drinken, drinken, als een nooit-gekende lafenis.

Hier waren zij-beiden, zij-beiden alleen en een wereld daarbuiten was er niet. Telkens weer gingen zijn ogen in de hare boren of ze alles, alles wat er lag in de diepten van haar ziel, wilden te voorschijn halen.

Hij kuste haar lippen in tomeloze onstuimigheid, 't was of hij heel haar wezen, haar ziel in zich wou opdrinken om niets te laten dan haar machteloze lichaam. En na haar mond kuste hij haar hals en haar haren en zij, als een schuchter dier, liefkoosde zijn handen met haar lippen.

Als waterdruppels vielen de elf slagen van het ivoren klokje in de witte ademende stilte.

Langzaam weken zij uiteen, los uit hun omstrengeling, alleen hun handen bleven nog ineengevlochten.